

§ 19. 1. Dyrektorom okręgów kolei państwowych podlegają, z wyjątkami określonymi w regulaminie (ust. 3), naczelniczy oddziałów kolei państwowych, sprawujący bezpośredni nadzór nad miejscowymi organami wykonawczymi.

2. Naczelnicy oddziałów podlegają bezpośrednio dyrektorowi okręgu, jednakże polecenia służbowe otrzymują także od właściwych rzeczowo organów dyrekcji okręgowej.

3. Zakres działania i sposób powoływania organów, o których mowa w ust. 1, oraz zakres działania i organizację wewnętrzną ich jednostek pracy określają regulaminy ustalone przez dyrektora generalnego.

§ 20. 1. Minister Komunikacji może, na wniosek dyrektora generalnego, powoływać w drodze zarządzeń wydawanych w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów i z Ministrem Skarbu, osobne jednostki organizacyjne międzydyrekcyjne (dyrekcje, zarządy, kierownictwa, biura itp.) i zakłady pomocnicze do załatwiania spraw i czynności nadających się do centralnego prowadzenia, do spraw i czynności specjalnych lub nadających się do skupienia w zakładach pomocniczych P. K. P.

2. Organa stojące na ich czele (dyrektorzy, naczelnicy, kierownicy) podlegają bezpośrednio dyrektorowi generalnemu i są przed nim odpowiedzialne za prowadzenie czynności. Organa takie otrzymują zlecenia służbowe także od właściwych rzeczowo organów Dyrekcji Generalnej.

3. Jednostki organizacyjne i zakłady pomocnicze, o których mowa w ust. 1 i 2, są upoważnione do wydawania dyrektorom okręgów poleceń i instrukcji służbowych w zakresie ustalonym w regulaminach (ust. 4).

4. Zakres działania i organizację jednostek organizacyjnych i zakładów pomocniczych, o których mowa w ust. 1 i 2, określają regulaminy ustalone przez Ministra Komunikacji na wniosek dyrektora generalnego.

§ 21. Wewnętrznym organem służbowym przedsiębiorstwa P. K. P. jest Dziennik Zarządzeń Polskich Kolei Państwowych wydawany przez Dyrekcję Generalną.

283.

OBWIESZCZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 marca 1949 r.

w sprawie wykazu osób prawnych prawa publicznego, których lokale użytkowe zwolnione są od wpłat na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej.

Na podstawie § 6 lit. d) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 września 1948 r. w sprawie zwolnień i ulg w opłaceniu czynszów za najem lokali mieszkalnych oraz zwolnień od wpłat na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 374) ustaliam, że od wpłat na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej zwolnione są lokale użytkowe, zajmowane przez cechy rzemieślnicze i ich związki.

PREZES RADY MINISTRÓW

Józef Cyrankiewicz

284.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 marca 1949 r.

w sprawie wynagrodzenia lustratorów społecznych.

Na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o obywatelskich komisjach podatkowych i lustratorach społecznych (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 31, poz. 210) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Wynagrodzenie lustratorów społecznych ustala się:

- 1) dla członków zespołów lustratorów społecznych na kwotę 14.000 zł miesięcznie,
- 2) dla kierowników zespołów lustratorów społecznych na kwotę 16.500 zł miesięcznie,
- 3) dla zastępców okręgowych lustratorów społecznych na kwotę 19.000 zł miesięcznie,
- 4) dla okręgowych lustratorów społecznych na kwotę 20.000 zł miesięcznie.

2. Nieusprawiedliwiona nieobecność w służbie pozbawia lustratorów społecznych prawa do otrzymania wynagrodzenia w wysokości 1/25 miesięcznego wynagrodzenia za każdy dzień nieobecności w służbie.

§ 2. Wynagrodzenie lustratorów społecznych, okręgowych lustratorów społecznych i zastępców okręgowych lustratorów społecznych wypłaca właściwa izba skarbowa w ostatnim dniu każdego miesiąca za dany miesiąc.

§ 3. 1. Kierownikom i członkom zespołów lustratorów społecznych w razie podróży służbowej lub delegacji do miejscowości położonej poza miejscowością, dla której zostali powołani lub w której znajduje się siedziba urzędu skarbowego, przy którym zostali powołani, przysługują należności według norm, obowiązujących dla pracowników państwowych.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do okręgowych lustratorów społecznych i zastępców okręgowych lustratorów społecznych w razie podróży służbowej lub delegacji do miejscowości położonej poza miejscowością, w której znajduje się siedziba izby skarbowej, przy której zostali powołani.

§ 4. Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia traci moc przepisy zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 21

czerwca 1947 r. w sprawie wynagrodzenia lustratorów społecznych (Monitor Polski Nr 88, poz. 602), zmienionego zarządzeniem Ministra Skarbu z dnia 7 lipca 1948 r. (Monitor Polski Nr A-62, poz. 400).

§ 5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1949 r.

MINISTER SKARBU

K. Dąbrowski

285.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 marca 1949 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej w sprawie zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń.

Na podstawie art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 41) zarządzam się, co następuje:

§ 1. Zwalnia się od podatku od wynagrodzeń wypłacane w czasie od dnia 1 stycznia 1949 r.:

1) zapomogi do wysokości 15.000 zł. wypłacane z tytułu wypadków rodzinnych i losowych, w ramach kwot zatwierdzonych w przepisach o pomocy społecznej, a także z tytułu rzecz pracowników — niezależnie od zapomóg korzystających ze zwolnienia na podstawie przepisów art. 5 ust. 1 pkt. 11 ustawy o podatku od wynagrodzeń,

2) odprawy pośmiertne po zmarłych pracownikach,

3) wszystkie świadczenia wypłacane lub wydawane z budżetu Państwa pracownikom, członkom rodziny i innym osobom pozostającym na wyłącznym utrzymaniu pracownika, odpowiadające kategoriom świadczeń wypłacanych lub wydawanych pracownikom przez instytucje ubezpieczeń społecznych (art. 5, ust. 1 pkt. 4 ustawy o podatku od wynagrodzeń),

4) zasiłki wypłacane na podstawie ustawy z dnia 18 listopada 1948 r. o zasiłkach dla niektórych kategorii funkcjonariuszów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 455).

5) wynagrodzenia wypłacane na terenie Holandii rybakom obywatelom holenderskim za pracę wykonaną na polskich statkach morskich,

6) wartość wydawanej bezpłatnie pracownikom na podstawie układów zbiorowych pracy odzieży ochronnej i roboczej oraz premii otrzymywanych przez pracowników z powodu przedłużenia okresów używania ubrań poza czasokresy zużycia ustalone w umowach zbiorowych.

7) wartość piwa, mleka, oliwy, tłuszczów, boczków, kiełbasy i innych środków odżywczych, wydawanych pracownikom zatrudnionym przy pracach szkodliwych dla zdrowia, o ile te świadczenia przewidziane są w umowach zbiorowych pracy,

8) wartość biletów wydawanych dla łaźni publicznych, o ile te świadczenia przewidziane są w umowach zbiorowych pracy.

§ 2. 1. Zwalnia się:

1) różnicę między podatkiem, jaki przypadłby w myśl przepisów ustawy o podatku od wynagrodzeń od wynagrodzenia stałego oraz wypłacanego obok niego dodatkowego wynagrodzenia za osiągnięcia w pracy za co najmniej dwa okresy wypłaty wynagrodzenia stałego, a podatkiem obliczonym przy zastosowaniu zasad podanych w ust. 2.

2) różnicę w podatku między podatkiem, jaki przypadłby w myśl przepisów ustawy o podatku od wynagrodzeń od sumy wypłaconych wynagrodzeń łącznie z wynagrodzeniami za udział w komisjach administracji państwowej, wypłacanymi podatnikom wymienionym w art. 4 ust. 1 pkt. 4 ustawy przez tę władzę asygnującą, która wypłaca temu podatnikowi wynagrodzenie ze stosunku służbowego lub z umowy o pracę, a podatkiem obliczonym przy zastosowaniu zasad podanych w ust. 3.

3) różnicę w podatku między podatkiem przypadającym od wynagrodzenia wypłaconego najemnym członkom załóg kutrów, jaki przypadłby w myśl przepisów ustawy o podatku od wynagrodzeń, a podatkiem obliczonym w myśl przepisów art. 10 ust. 4, jak dla pracowników sezonowych.

2. Przy wynagrodzeniach określonych w ust. 1 pkt. 1 podatek oblicza się w sposób następujący: Dla ustalenia stopy procentowej od całego wypłaconego wynagrodzenia zarówno stałego, jak dodatkowego (z jednego bądź więcej tytułów), przyjmuje się wynagrodzenie stałe powiększone o taką część sumy wynagrodzeń dodatkowych, jaka stosunkowo przypada za okres wypłaty wynagrodzenia stałego. Ustaloną stopę procentową stosuje się do całości wypłaconego wynagrodzenia w danym okresie wypłaty. Okres, za jaki przypadają wynagrodzenia dodatkowe, powinien być ściśle określony. Jeżeli pracodawca na poczet stałego wynagrodzenia w tym okresie wypłaty dokonał tylko częściowej wypłaty na poczet tego wynagrodzenia, to dla celów ustalenia stopy procentowej podatku przyjmuje się pełne należne stałe wynagrodzenie za ten okres, a nie tylko częściową wypłatę na poczet tegoż wynagrodzenia. Za wynagrodzenie dodatkowe za osiągnięcia w pracy uważa się w szczególności